

lem, saa vidt det fremgik af hans Forespørgsel, nemlig saaledes, at den saa vidt muligt tilstræber Overensstemmelse med dansk Ret, og at det derfor bliver i det Tilfælde, at der er fælles Arvinger, at den kommer til at gælde, medens i Tilfælde, hvor der er Særarvinger efter den døde, Sagen maa ordnes paa lignende Maade som herhjemme; altsaa ved Samtykke.

Maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Trier, der spurgte om Forstaaelsen af § 1, sige, at Meningen med Regelen er at give en legal Attest for Død, saa at man heroppe ved, at naar det og det foreligger, kan man faa Dom for; at vedkommende er død, og denne lette Maade kan man altsaa benytte indtil Udgangen af December 1924; det vil lette Invalidenævnet. Efter den Tid kan man ikke mere faa Død konstateret paa den Maade, men man maa saa haabe, at der da heller ikke er mange Tilfælde tilbage; efter den Tid maa man saa se at faa Forholdet ordnet ved andre Bevisligheder. Det bliver altsaa Følgen. Derimod forrykker Bestemmelsen ikke noget overfor Tyskland.

Overfor det ærede Medlem Hr. Holger Andersen skal jeg udtale, at jeg opfatter Forholdet med Hensyn til Arveafgiften saaledes, at efter at denne Lov er traadt i Kraft og for de Boers Vedkommende, som bliver behandlet efter denne Lov, maa Arveafgiften beregnes paa lignende Maade som her i Landet med Hensyn til Ægtefæller, der sidder i uskiftet Bo, med andre Ord, at Arveafgiftsberegningen udsættes ved det nuværende Skifte og først kommer frem senere.

Til det ærede Medlem Hr. Niels Petersen skal jeg sige, at vi er alle kede af Underpant i Løsøre, og jeg haaber, det Spørgsmaal skulde komme frem til almindelig Drøftelse. Jeg har tænkt mig, men jeg ved det ikke, at det kunde komme frem til næste Aar ved Spørgsmaalet om Grundbøgers Indførelse her i Landet; det er det naturlige Sted, hvor det kunde komme frem. Om det kommer frem paa Foranledning af det Udvvalg, som har med den Sag at gøre, ved jeg ikke, men vi vil i alt Fald kunne tage Spørgsmaalet op enten i Ministeriet eller her i Rigsdagen.

Holger Andersen: Maa det være mig tilladt overfor den højtærede Justitsminister at bemærke, at jeg har opfattet § 6 i Lovforslaget som en ved Lov fastslaaet Fortolkning af, hvorledes de testamentariske Dispositioner, gennem hvilke der tillægges den længstlevende Arveret eller Raadighed over den først afdødes Bo, vil være at for-

staa, nemlig som Bestemmelser hjemlende den efterlevende Ret til at hense i uskiftet Bo, saaledes at altsaa dette overfor de forskellige Opfattelser, som gør sig gældende i de sønderjydske Landsdele, blandt andet ogsaa fra Domsmagtens Side, i Loven er fastslaaet som en gyldig Fortolkning, der ogsaa maa være gyldig for de Boer, man i Øjeblikket er i Færd med at behandle.

Kirk: Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at den højtærede Justitsminister har stillet i Udsigt, at Spørgsmaalet om Underpant i specificeret Løsøre maa blive taget op til fornyet Overvejelse herhjemme. Det er efter min Mening et saa umuligt Retsinstitut, at der vil være den største Betænkkelighed ved at velsigne vore sønderjydske Landsmænd med det. Det var rart, om vi kunde benytte Lejligheden til at blive af med det herhjemme.

Niels Petersen: Jeg takker den højtærede Justitsminister for det Svar, han gav mig, og jeg kan ganske tiltræde det ærede Medlem Hr. Kirks Udtalelse nu. Hvis vi kunde benytte den første Lejlighed — og jeg haaber, den kommer snart — til at blive Underpant i Løsøre kvit herhjemme, vilde det være den bedste ligeartede Ordning for hele vort Land.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tilføjelse til Lov Nr. 259 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1601).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.